

Sygn. akt VI U 810/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2018 roku

Sąd Okręgowy w Radomiu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie

Przewodniczący SSO Beata Krawczyk

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Figura

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2018 roku w Radomiu

sprawy J. J.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. J.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R.

z dnia 31 sierpnia 2017 roku Nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje J. J. prawo do emerytury od dnia 6 lipca 2017 roku.

SSO Beata Krawczyk

Sygn. akt U 810/17

UZASADNIENIE

J. J. pismem z dnia 14 września 2017 roku wniósł do Sądu Okręgowego w Radomiu odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., nr (...), z dnia 31 sierpnia 2017 roku odmawiającej mu przyznania prawa do emerytury w obniżonym wieku. W uzasadnieniu podniósł, że w latach 1977-1994 roku pracował w szczególnych warunkach na stanowisku spawacza, a w związku

z tym legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem zatrudnienia w takich warunkach (odwołanie – k. 3-5).

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie wskazując, iż zaskarżona decyzja została wydana wobec niespełnienia przez wnioskodawcę podstawowej przesłanki warunkującej prawo do emerytury w obniżonym wieku, tj. posiadania 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach – nie udowodnił żadnego okresu takiego zatrudnienia. W odwołaniu natomiast wskazuje, że pracował wyłącznie jako spawacz. Na podstawie dokumentacji (zwykłych świadectw pracy) znajdującej się w aktach rentowych organ ustalił, że wnioskodawca zatrudniony był od dnia 01 stycznia 1977 roku do dnia 31 sierpnia 1977 roku w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa na stanowisku spawacza, od dnia 04 listopada 1977 roku do dnia 17 czerwca 1978 roku w Zakładzie (...) w M. na stanowisku spawacza elektryczno-gazowego, od dnia 02 sierpnia 1978 roku do dnia 22 września 1979 roku

w Wojewódzkim Związku Spółdzielni Rolniczych (...) Zakładzie (...) w R. na stanowisku montera urządzeń i instalacji grzewczych – spawacza, od dnia 04 grudnia 1979 roku do dnia 05 marca 1980 roku w Zakładzie (...) w R. na stanowisku spawacza elektryczno-gazowego oraz do dnia 26 kwietnia 1980 roku do dnia 30 września 1994 roku w (...) -Usługowej Spółdzielni Pracy w R. na stanowisku ślusarza-spawacz. Na powyższe okresy zatrudnienia skarżący powołuje świadków, jednak przed organem rentowym dowodem świadczenia pracy w szczególnych warunkach mogą być wyłącznie stosowne świadectwa pracy (odpowiedź na odwołanie – k. 6).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

J. J., urodzony (...), w dniu 06 lipca 2017 roku złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. wniosek o przyznanie prawa do emerytury w obniżonym wieku (dowód: wniosek – k. 1-8 akt ZUS).

Zaskarżoną decyzją, nr (...), z dnia 31 sierpnia 2017 roku, organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia, wskazując iż nie spełnił on podstawowej przesłanki posiadania na dzień 01 stycznia 1999 roku wymaganego 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach. Organ przyjął za udowodniony ogólny staż pracy w wymiarze 25 lat, w tym 19 lat 4 miesiące i 4 dni okresów składkowych, 2 miesiące i 8 dni okresów nieskładkowych oraz 6 lat 4 miesiące i 6 dni okresów uzupełniających. Natomiast do okresu pracy w szczególnych warunkach organ nie zaliczył żadnego okresu pracy, bowiem wnioskodawca nie przedłożył stosownych dokumentów potwierdzających takie zatrudnienie (dowód: decyzja – k. 62 akt ZUS).

J. J. w dniu 20 lipca 1976 roku uzyskał uprawnienia spawacza gazowego, zaś w dniu 11 lipca 1977 roku uzyskał uprawnienia spawacza elektrycznego (dowód: książeczka spawacza okazana na rozprawie w dniu 22 maja 2018 roku – zapis płyty CD – k. 32).

W dniu 08 września 1975 roku wnioskodawca podjął zatrudnienie w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w K., gdzie powierzono mu stanowisko robotnika budowlanego w Grupie Robót Montażowych. W dniu 01 stycznia 1977 roku skarżący został przeniesiony na stanowisko spawacza, na którym pracował w pełnym wymiarze czasu pracy do dnia 31 sierpnia 1977 roku. Na stanowisku tym wnioskodawca pracował w brygadzie składającej się z sześciu osób, przy czym dwie z nich, w tym wnioskodawca zajmowały stanowisko spawacza. Do jego zaś obowiązków w spornym okresie należało spawanie konstrukcji stalowych używanych do budowy hal. Innych prac wnioskodawca nie wykonywał (dowód: świadectwo pracy – k. 23 akt ZUS, zeznania wnioskodawcy – zapis płyty CD – k. 32 i k. 38).

Następnie w dniu 04 listopada 1977 roku J. J. podjął zatrudnienie w Zakładzie (...) w M. w Warsztacie Mechanicznym na stanowisku spawacza elektryczno-gazowego, na którym pracował w pełnym wymiarze czasu pracy do dnia 17 czerwca 1978 roku. Warsztat, w którym zatrudniony był wnioskodawca służył do utrzymania Zakładu w ciągłym ruchu i oprócz wnioskodawcy zatrudnieni w nim byli również m.in. tokarze i ślusarze. Do zadań skarżącego w tym okresie należało wykonywanie wszelkich prac spawalniczych, jak np. wykonywanie metalowej podsufitki hali produkcyjnej, stalowych drzwi, czy wózków transportowych (dowód: akta osobowe wnioskodawcy – k. 15 – koperta, zeznania wnioskodawcy – zapis płyty CD – k. 32 i k. 38).

Kolejnym zakładem pracy J. J. był Wojewódzki Związek Spółdzielni Rolniczych (...) – Zakład (...) w R., gdzie pracował w okresie od dnia 02 sierpnia 1978 roku do dnia 22 września 1979 roku na stanowisku montera urządzeń i instalacji grzewczych – spawacza. Zakład ten zajmował się montażem instalacji centralnego ogrzewania m.in. na terenie miasta R.. W tym okresie wnioskodawca pracował w brygadzie składającej się z 2-3 pracowników, w skład której wchodził hydraulik, monter i spawacz. Do zadań hydraulika i montera należało dopasowanie do siebie rur i wstępne ich połączenie, a następnie po takim ich przygotowaniu pozostawiali je wnioskodawcy do zespawania. Dodatkowo wnioskodawca docinał rury i kolanka montażowe. Innych prac, w tym w szczególności związanych z montażem kaloryferów, wnioskodawca nie wykonywał (dowód: akta osobowe – k. 17 – koperta, zeznania wnioskodawcy – zapis płyty CD – k. 32 i k. 38).

Następnie w dniu 04 grudnia 1979 roku skarżący został zatrudniony w (...) Zakładach (...) w R. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku spawacza elektryczno-gazowego, gdzie pracował do dnia 05 marca 1980 roku. Zakład ten zajmował się m.in. remontem autobusów, zaś praca wnioskodawcy polegała wyłącznie na spawaniu ich części konstrukcyjnych. Pracę tą skarżący wykonywał przynajmniej 8 godzin dziennie, zaś inne prace nie były mu zlecane (dowód: akta osobowe – k. 24 – koperta, zeznania wnioskodawcy – zapis płyty CD – k. 32 i k. 38).

Ostatnim zakładem pracy skarżącego w spornym okresie była (...) -Usługowa Spółdzielnia Pracy w R., gdzie zatrudniony był on w okresie od dnia 26 kwietnia 1980 roku do dnia 30 września 1994 roku na stanowisku ślusarz-spawacz. Spółdzielnia ta zajmowała się wykonywaniem konstrukcji stalowych, takich jak hale produkcyjne. Wnioskodawca pracę świadczył na hali produkcyjnej o wymiarach 30x10 m w brygadzie składającej się z 6-7 pracowników, spośród których dwóch zajmowało stanowisko spawacza oraz 4-5 ślusarzy. W całym okresie zatrudnienia do wyłącznych obowiązków skarżącego należało spawanie konstrukcji stalowych przy produkcji i montażu stalowych hali, przy czym sporadycznie wnioskodawca zajmował się drobnymi pracami ślusarskimi. Innych prac w tym czasie wnioskodawca nie wykonywał (dowód: akta osobowe – k. 21 – koperta, legitymacja ubezpieczeniowa – k. 51 akt ZUS, zeznania świadków: B. P. i P. P. – zapis płyty CD – k. 32, zeznania wnioskodawcy – zapis płyty CD – k. 32 i k. 38).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy jest zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie.

W związku z tym, że wnioskodawca urodził się po 31 grudnia 1948 roku, spór dotyczył kwestii, czy spełnia on przesłanki przyznania mu emerytury na podstawie art. 184

w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270), czyli czy nabył prawo do wcześniejszej emerytury dla pracowników pracujących w warunkach szczególnych.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zgodnie natomiast z ust. 2 przytoczonego wyżej artykułu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Warunkiem nabycia uprawnień emerytalnych według art. 184 jest więc spełnienie przed dniem

01 stycznia 1999 roku przesłanki posiadania co najmniej 25 - letniego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Brak w treści art. 184 przesłanki końcowej daty spełnienia pozostałych warunków nabycia uprawnień emerytalnych (tj. dożycia wieku emerytalnego na dzień 31 grudnia 2007 roku) powoduje, że ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS posiadali wymagany okres ubezpieczenia (szczególny i zwykły), mogą realizować prawo do emerytury na starych zasadach po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w art. 32, 33, 39 i 40 również po dniu 31 grudnia 2007 roku oraz nieprzystąpieniu do OFE. Natomiast zgodnie z art. 32 ust.1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym przed 01 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1. Poprzez art. 184 ust. 1 przepisy art. 32 ustawy stosuje się do osób

urodzonych po dniu 31 grudnia 1949 roku Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 powołanego przepisu stanowi, że wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 1 i 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Zatem zastosowanie będą miały przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43 z późn. zm.). Przepisy § 3 i 4 wymienionego rozporządzenia określają warunki, od których spełnienia zależy uzyskanie wcześniejszej emerytury. Są to: okres zatrudnienia wynoszący dla mężczyzn 25 lat, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A oraz osiągnięcie wieku emerytalnego 60 lat dla mężczyzn.

Ustalając okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze nie uwzględnia się okresów niewykonywania pracy, za które pracownik nie otrzymał wynagrodzenia lub świadczenia, w tym urlopów bezpłatnych. Okres urlopu wypoczynkowego oraz otrzymywany przez pracownika po 14 listopada 1991 roku zasiłek chorobowy traktuje się na równi z okresami wykonywania pracy.

Bezspornym jest, że J. J. w dniu (...) roku osiągnął wiek emerytalny 60 lat, nie był członkiem OFE oraz, że udowodnił wymagany przepisami 25-letni ogólny okres ubezpieczenia.

Spornym zatem pozostaje, czy wnioskodawca na dzień 01 stycznia 1999 roku legitymował się wymaganym 15-letnim stażem pracy w szczególnych warunkach.

Pamiętać należy o tym, że aby wykazać prawo do wcześniejszego świadczenia emerytalnego konieczne jest wykazanie, że wyłącznie prace określone w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze były wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala uznać, że J. J. w okresie zatrudnienia od dnia 01 stycznia 1977 roku do dnia 31 sierpnia 1977 roku w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w K. na stanowisku spawacza, od dnia 04 listopada 1977 roku do dnia 17 czerwca 1978 roku w Zakładzie (...) w M. na stanowisku spawacza elektryczno-gazowego, od dnia 02 sierpnia 1978 roku do dnia 22 września 1979 roku w Wojewódzkim Związku Spółdzielni Rolniczych (...) Zakładzie (...) w R. na stanowisku montera urządzeń i instalacji grzewczych – spawacza, od dnia 04 grudnia 1979 roku do dnia 05 marca 1980 roku w Zakładzie (...) w R. na stanowisku spawacza elektryczno-gazowego oraz od dnia 26 kwietnia 1980 roku do dnia 30 września 1994 roku w (...) -Usługowej Spółdzielni Pracy w R. na stanowisku ślusarza-spawacz wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A dziale XIV poz. 12 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43), tj. prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorym. Okoliczność tę Sąd w odniesieniu do okresów zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w K., Zakładzie (...) w M., Wojewódzkim Związku Spółdzielni Rolniczych (...) Zakładzie (...) w R. oraz Zakładzie (...) w R. ustalił na podstawie dokumentacji osobowej znajdującej się w tak w aktach osobowych wnioskodawcy jak i aktach organu rentowego oraz zeznań samego skarżącego. Natomiast w odniesieniu do okresu zatrudnienia odwołującego w (...) -Usługowej Spółdzielni Pracy w R. Sąd dodatkowo posiłkował się zeznaniami przesłuchanych w sprawie świadków. W tym zakresie Sąd uznał również za wiarygodne wyjaśnienia J. J. co do jego zatrudnienia w w/w przedsiębiorstwie. Wyjaśnienia te zostały bowiem potwierdzone przez zeznania świadków B. P. – zatrudnionego w latach 1975-1994 początkowo jako ślusarz,

a następnie jako kierownik zakładu ślusarskiego i metaloplastyki i P. P. – zatrudnionego w latach 1988-1994 na stanowisku ślusarza. Świadcowie Ci potwierdzili okoliczności podane przez wnioskodawcę oraz opisali czynności jakie wykonywał. Świadcowie byli w spornych okresach pracownikami w/w zakładu, zatem mieli możliwość obserwacji wnioskodawcy podczas pracy na zajmowanych przez niego stanowiskach. Przy czym, zdaniem Sądu zeznania tych świadków należy uznać za wiarygodne, obiektywne

i stanowiące miarodajny dowód w sprawie. Podkreślić także należy, iż świadek B. P. był w końcowym okresie zatrudnienia wnioskodawcy jego bezpośrednim przełożonym, zatem posiadał dokładną wiedzę na temat czynności przez niego wykonywanych. Dodatkowo wskazać trzeba, że Sąd dysponował aktami osobowymi w/w świadków, które są zgodne z treścią złożonych przez nich zeznań. Sąd dysponował także aktami osobowymi A. F., który jak wynika z zeznań tak przesłuchanych świadków, jak też samego wnioskodawcy wykonywał tożsame ze skarżącym prace. Również i w jego przypadku w angażach pojawia się stanowisko ślusarz-spawacz, znamienne jest, że w jego aktach osobowych znajduje się świadectwo pracy wykonywanej

w szczególnych warunkach w którym wskazano, że A. F. w całym okresie pracy wykonywał wyłącznie prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A dziale XIV poz. 12. Stąd w ocenie Sądu brak było przesłanek do odmówienia wiary tym zeznaniom.

Na marginesie jedynie zaznaczyć należy, że tak świadek B. P. jak i sam wnioskodawca wskazywali, że skarżący będąc zatrudnionym w (...) -Usługowej Spółdzielni Pracy w R. wyłącznie spawał, to świadek P. P. zeznał, że sporadycznie widywał wnioskodawcę przy wykonywaniu prac ślusarskich. Okoliczność ta jednak nie zmienia oceny dokonanej przez Sąd, bowiem nawet gdyby przyjąć, iż w czasie pracy skarżący wykonywał inne czynności związane z zatrudnieniem na stanowisku spawacza, takie jak haftowanie, to zdaniem Sądu pracy takiej nie można by było odmówić zaliczenia jej do prac w szczególnych warunkach. W tym kontekście wskazać trzeba, iż jak wynika z poglądu wyrażonego przez Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia

14 listopada 2013 roku w sprawie III AUa 973/13 oraz w wyroku z dnia 13 grudnia 2012 roku w sprawie III AUa 1022/12, który to pogląd Sąd Okręgowy w całości podziela, dla uznania pracy w warunkach szczególnych, nie jest konieczne jej wykonywanie przez 100% czasu pracy. Jest to praktycznie niemożliwe w żadnym procesie technologicznym i nie było intencją ustawodawcy przyznanie prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym wyłącznie osobom, które przez pełną dniówkę roboczą nie wykonują żadnych innych czynności poza wymienionymi w wykazie A. Jak wskazują poglądy Sądu Najwyższego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2007 roku, III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325;

z dnia 19 września 2007 roku, III UK 38/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 329; z dnia

06 grudnia 2007 roku, III UK 66/07; z dnia 22 stycznia 2008 roku, I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009 roku, I PK 194/08 oraz z dnia 01 czerwca 2010 roku,

II UK 21/10), w ramach pracy w warunkach szczególnych wykonuje się także inne czynności mające związek z taką pracą.

Mając na uwadze powyższe rozważania w ocenie Sądu Okręgowego, należało uznać, że J. J. w okresie zatrudnienia od dnia 01 stycznia 1977 roku do dnia 31 sierpnia 1977 roku w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...)

w K. na stanowisku spawacza, od dnia 04 listopada 1977 roku do dnia 17 czerwca 1978 roku w Zakładzie (...) w M. na stanowisku spawacza elektryczno-gazowego, od dnia 02 sierpnia 1978 roku do dnia 22 września 1979 roku

w Wojewódzkim Związku Spółdzielni Rolniczych (...) Zakładzie (...) w R. na stanowisku montera urządzeń i instalacji grzewczych – spawacza, od dnia 04 grudnia 1979 roku do dnia 05 marca 1980 roku w Zakładzie (...) w R. na stanowisku spawacza elektryczno-gazowego oraz od dnia

26 kwietnia 1980 roku do dnia 30 września 1994 roku w (...) -Usługowej Spółdzielni Pracy w R. na stanowisku ślusarza-spawacz wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienioną w wykazie A dziale XIV poz. 12 stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43), tj. prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowo wodorowym. Udowodniony staż pracy w warunkach szczególnych wynosi zatem 17 lat

1 miesiąc i 12 dni.

Sąd nie zaliczył natomiast okresu zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 08 września 1975 roku do dnia 31 grudnia 1976 roku w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w K. na stanowisku robotnika budowlanego w Grupie Robót Montażowych. Jak bowiem wynika ze świadectwa pracy znajdującego się w aktach organu rentowego stanowisko spawacza powierzono wnioskodawcy dopiero w dniu 01 stycznia 1977 roku, zaś uprawnienia spawalnicze skarżący nabył w dniu 20 lipca 1976 roku, a więc przed tą datą nie mógł wykonywać takich prac. Niemniej okres ten pozostaje bez wpływu na prawo do dochodzonego świadczenia.

Konkludując, okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych na dzień 01 stycznia 1999 roku wynosi 17 lat 1 miesiąc i 12 dni. Zostały zatem spełnione przesłanki określone w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2018.1270).

W myśl art. 129 ust. 1 ustawy dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wniosek w przedmiotowej sprawie wpłynął do organu rentowego w dniu 06 lipca 2017 roku, a wiek 60 lat wnioskodawca osiągnął w dniu (...)roku, zatem w sprawie niniejszej prawo do emerytury przysługuje od miesiąca złożenia wniosku.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w wyroku.

SSO Beata Krawczyk